

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 607/2018-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 46/2017 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 78/2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej aj „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 46/2018 (správne má byť sp. zn. 3 T 46/2017, pozn.; ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 78/2018 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 46/2017 z 11. mája 2018 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v bode 1 spáchaného v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, keď prvého trestného činu (zločinu) sa mal dopustiť šiestimi čiastkovými útokmi, za čo bol odsúdený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 a 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň okresný súd uložil sťažovateľovi ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou a zhabanie vecí, ako aj povinnosť nahradiť škodu poškodeným.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

Sťažovateľ namieta, že spis okresného súdu bol krajskému súdu predložený „*takmer po dvoch mesiacoch*“, čo považuje za zbytočné priesťahy zo strany okresného súdu. V tejto súvislosti uvádza, že na sudcu okresného súdu a na prokurátora podal trestné oznámenie. Ďalej tvrdí, že bol «*odsúdený na základe „vymysleného“ príbehu operačných policajtov*», a že nemohol byť „*súdený podľa od. 4 citovaného Tr. zákona*“, pretože nespôsobil škodu „*26 660 eur*“.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení „viacerych“ jeho práv a priznal mu „primerané odškodnenie z dôvodu obmedzenia osobnej slobody“, pretože je vo väzbe 18 mesiacov.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

- a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu;
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Podľa čl. 4 protokolu nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je neurčitá, jej odôvodnenie je z hľadiska ústavnoprávnej argumentácie nedostatočné, čo pôsobí nedostatočne a neurčito a zároveň vytvára priestor pre dohady a dedukcie. Takéto uplatnenie námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom je zásadne neakceptovateľné (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 244/2014, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 35/2018). Sťažovateľ zároveň k svojej sťažnosti nepripojil požadované prílohy, predovšetkým rozsudok okresného súdu, vo vzťahu ku ktorému v odôvodnení svojej sťažnosti namieta porušenie svojich práv (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v prípade opísaného nedostatku návrhu (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde) v zásadne pristupuje k výzve na doplnenie návrhu. Záujem na hospodárnosti a efektívnosti konania však za určitých okolností ústavnému súdu umožňuje odmietnuť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pri jej predbežnom prerokovaní aj bez predchádzajúcej výzvy na doplnenie návrhu/sťažnosti sťažovateľa. Takýto postup ústavný súd môže využiť v prípade, keď vzhľadom na obsah podkladov, ktoré má k dispozícii, niet žiadnych pochybností o tom, že ani prípadné doplnenie sťažnosti na základe výzvy by nemohlo viesť k prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie (meritórnemu prerokovaniu sťažnosti). Teda, ak je na základe obsahu doručenej sťažnosti zrejmé, že ústavný súd napriek vyhovaniu požiadavke na jej doplnenie túto odmietne z procesných dôvodov, nie je jeho povinnosťou vyzývať sťažovateľa na doplnenie neúplnej sťažnosti (III. ÚS 357/2010).

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa možno vyvodiť, že sťažovateľ v prvom rade namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, a to vo vzťahu k predkladaniu príslušného súdneho spisu krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu, a taktiež postupom krajského súdu v napadnutom konaní. K tomuto ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ svoju sťažnosť podľa čl. 127 ústavy ako celok označil ako „*Sťažnosť na prietahy v konaní!*“.

Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv aj postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní z dôvodu, že bol «odsúdený na základe „vymysleného“ príbehu operačných policajtov» a že nemohol byť „súdený podľa od. 4 citovaného Tr. zákona“, pretože nespôsobil škodu „26 660 eur“.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa prietahov v konaní okresného súdu pri predkladaní súdneho spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozhodol vo veci sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3 T 46/2017 z 11. mája 2018, pričom príslušný súdny spis bol predložený krajskému súdu 2. júla 2018. K tomuto je ďalej potrebné uviesť, že sám sťažovateľ neuvádza, kedy (v ktorý deň) podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Zároveň je potrebné doplniť, že rozsudok okresného súdu z 11. mája 2018 predstavuje meritórne rozhodnutie v trestnej veci sťažovateľa, a nie rozhodnutie o jeho väzbe. Z uvedeného je už na prvý pohľad zrejmé, že v danom prípade nemožno uvažovať o prietahoch zo strany okresného súdu pri predkladaní súdneho spisu krajskému súdu na účel rozhodnutia o sťažovateľom podanom odvolaní, teda o tom, že by dĺžka konania v tejto fáze presahovala primeranú lehotu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Pokiaľ ide o rozhodovanie krajského súdu v napadnutom konaní, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd vo veci sťažovateľa rozhodol uznesením z 26. septembra 2018, ktorým odvolanie sťažovateľa proti rozsudku z 11. mája 2018 zamietol, pričom 10. októbra 2018 bolo jeho rozhodnutie expedované okresnému súdu. S odkazom na ustálenú judikatúru ústavného súdu nemožno ani postup krajského súdu v napadnutom konaní, ktorý o odvolaní sťažovateľ rozhodol do troch mesiacov od predloženia súdneho spisu, považovať za taký, ktorého dĺžka by presahovala primeranú lehotu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj túto časť sťažnosti bolo preto potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 4 protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ taktiež namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní z dôvodu, že bol *«odsúdený na základe „vymysleného“ príbehu operačných policajtov»* a že nemohol byť *„súdený podľa od. 4 citovaného Tr. zákona“*, pretože nespôsobil škodu *„26 660 eur“*.

K tejto časti sťažnosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), z ktorého vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti

a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Sťažovateľ mal v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v rámci konania o odvolaní na krajskom súde, ktorý mal preskúmať postup okresného súdu v napadnutom konaní. Túto možnosť sťažovateľ aj využil, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup okresného súdu v napadnutom konaní, pretože tieto preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.4 K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 4 protokolu postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ústavný súd konštatuje, že v čase podania ústavnej sťažnosti (8. októbra 2018) ešte sťažovateľovi nebolo doručené uznesenie krajského súdu

z 26. septembra 2018 (expedované okresnému súdu 10. októbra 2018), ktorým tento jeho odvolanie zamietol, a preto je zo strany sťažovateľa predčasné napádať právne závery v ňom uvedené, s ktorými sa v čase podania sťažnosti sťažovateľ ešte nemohol oboznámiť, a teda ich ani v konaní pred ústavným súdom relevantným spôsobom spochybníť (napadnúť). V nadväznosti na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018